

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (4)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,	.....
ping-pong,	Pong,
ping-pong,	.....
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.	.....
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.	.....
.....	.....
Ping, ping, ping,	.....
și pong nu mai venea.	.....

Totdeauna am avut un simțământ că, după anul 1989, noi românii ne-am grăbit prea tare. Nu înțeleg de ce?... Toți am dat buzna într-o direcție sau alta, sau chiar în mai multe. În mai toate cazurile am atacat anumite preocupări noi fără a avea o pregătire formală în acea direcție, iar când cineva ne-a cerut și dovezi ale pregătirii, s-au inventat repede fabricile de diplome. Mai toate domeniile sunt pline de neprofesioniști, dar există și reversul, mulți profesioniști n-au performat suficient de bine pentru a rezista pe piață.

Nu ar trebui să fie o surpriză pentru că, de fapt, ne întoarcem la o practică existentă de când lumea, care s-a schimbat odată cu venirea comunismului la putere. Dacă ne gândim la modul cum și-au făcut studiile personalitățile

științifice și culturale de pe tot globul, găsim cum teza de doctorat a unui mare savant avea doar șase pagini, sau cum altul a primit același titlu doar pentru că a scris o carte, fără a face atâtea stagii de pregătire doctorală cum se face în prezent etc. Studiile se completau după posibilitatea finanțării lor mai degrabă decât după dotarea intelectuală a indivizilor. Ulterior, în viață, se descurca fiecare cum putea, iar aici talentele fiecăruia își spuneau cuvântul. Ajungem tot la constatarea că educația nu este pregătirea pentru viață, ci este viața însăși. Rigurozitatea formală a treptelor de învățământ a venit odată cu legislația comunistă, pentru că tot învățământul devenise de stat, inclusiv finanțarea, și selecția trebuia foarte atent fundamentată. Asta nu înseamnă că nu mai scăpau și analfabeți prin facultăți, mai ales în perioada de început a epocii. Acum există analfabeți funcționali în multe poziții de conducere.

- Aș vrea să înțeleg de la un tânăr, din perioada imediat următoare schimbării de regim politic, ce resorturi i-au împins spre exterior, pe ei care nu trăiseră direct, pe propria piele, cum se spune, neajunsurile comunismului, fiind prea mici în acea perioadă. Ai o explicație logică sau ai acționat din instinct?

- Nu este adevărat că nu am trăit direct. Vedeam, auzeam, simțeam trăirile părinților și

bunicilor noștri. În plus, am avut rude care au ajuns prin pușcăriile comuniste pentru fapte care azi se întâmplă la tot pasul și nu le bagă nimeni în seamă. Mai era o frustrare a tot românului care nu reușise zeci de ani să ajungă măcar o dată în străinătate. Sentimentul de cușcă a produs mari efecte psihice. Ne uitam la filmele vestice, cele care erau pe atunci, de parcă se întâmplau pe altă planetă.

- Bine, dar eu mă refer la viața studenților. Eu am trăit o studenție excelentă, atunci în timpul comunismului. Știu că există un răspuns, că *eram tineri*. Dar mai exista ceva. În timpul facultății se culturalizau tinerii, mai ales cei veniți de la țară. Mergeam la teatru, la operă, la evenimente sportive etc. Viața studențească nu presupunea stresul studenților de azi, legat de viitoarele job-uri, de obținerea unei experiențe timpurii în potențialele lor preocupări, pentru a le crește șansele la primele interviuri.

- Da, știu din povestirile părinților mei. Studentul trebuia doar să învețe ca să prindă o repartiție cât mai bună la finalul studiilor, dar nimeni nu rămânea pe dinafară. Culmea este că acele repartiții au fost eliminate, chipurile la cererea studenților. Sunt nelimitate manipulările politicianilor când vor să-și atingă scopurile!...

- Ce n-ar da absolvenții de azi, nu mă refer la vârfurile care sunt căutate de firme încă

din timpul facultății, să aibă asigurate locurile de muncă pentru primii trei ani după licență!...

- Mai există și un alt aspect al perioadei studiilor. Este un moment de formare a relațiilor, în primul rând printre colegi, dar și în mediul economic conex universităților. Pentru asta caută studenții români universitățile străine.

- Deci, nu mai merg la operă și teatru, ci la întâlnirile de afaceri.

- Da, așa este!... Nu este nimic rău în asta.

- Nu este nimic rău, dar de ce atâta grabă? Viața este lungă și are destul timp și pentru afaceri. Măcar ai găsit niște conexiuni pentru viitor?

- Da, am ceva promisiuni, dar pentru după absolvire. Chiar îmi place! Vor fi multe deplasări pe tot globul, ceea ce mie îmi place.

- Dar educația în sine, cum e?... Se face serios? Eu îmi amintesc, când am fost la o bursă în SUA și însoțeam pe profesor la cursuri, am fost indignat. Studenții veneau când doreau, intrau și ieșeau tot timpul, iar culmea a fost unul care s-a așezat în primul rând de unde și-a întins picioarele pe catedră, cu niște bocanci plini de noroi.

- Si profesorul ce zicea?

- Nimic!... Dar m-a asigurat însă că acest comportament nu are nicio legătură cu rezultatul final. Cine știe, trece, cine nu, nu.

- Așa este, aparenta debandadă de la activitățile curente nu se transferă și în rezultatele examenelor. Există multe refaceri, dar studenții nu trec examenele dacă nu știu.

- Măcar atât!... În România sunt ambele rele. La cursuri se lipsește mult, iar când vin se preocupă mai mult de telefoanele mobile. Prin examene trec fluierând, conducerile universităților nefiind interesate de micșorarea efectivelor de studenți. Primesc fondurile proporțional cu numărul acestora.

- Nu pot face o comparație că nu cunosc situația din România. Eu am învățat doar în străinătate.

- Despre întemeierea unei familii și eventuala întoarcere, cândva, în țară, ai ceva gânduri?

- Deocamdată, nu. Am tot timpul.